

ling af Operaen og tillige at skaffe den mindre bemidlede Del af Befolkningen billig Adgang til ogsaa at kunne høre Operaen. I den Henseende er de ærede Medlemmers Forslag bedre, end Casino-Planen var.

Men jeg kan ikke gaa med til det af den Grund, som ogsaa er fremhævet af andre ærede Medlemmer, at jeg er ret overbevist om, at i det Øjeblik, vi hænger de 3 500 000 Kr. ud, siger baade Kommunen og de private, at saa gør Staten ogsaa nok Resten. Jeg tror nemlig ikke, at et saadant Operahus vil kunne bygges ordentligt for under op mod 8 Mill. Kr. Casino-Planen var beregnet til 7 100 000, altsaa sammen med det kongelige Teater. Selve Casino var beregnet til at skulle koste 4 700 000. Grunden var der mindre, og der var Tale om at bevare Forhuset; efter Ændringsforslaget vilde alt skulle bygges fra nyt, man skulde have en meget større Tilskuersplads, altsaa ogsaa større Garderobrum, i det hele taget større Forhold. Bygningen vil da blive ikke saa lidt større, end der var Tale om for Casinos Vedkommende, og det vil neppe med de nuværende Priser kunne ske under 7—8 Millioner Kr. Heraf vil man neppe faa noget fra privat eller fra Kommunens Side, i hvert Fald meget lidt, og saa staar vi atter overfor det finansielle Spørgsmaal, hvorom jeg med Finansministeren maa sige, at det i dette Øjeblik vil være uforvarsvarligt at ofre saa store Beløb, og rimeligvis ogsaa et aarligt Tilskud, paa en enkelt af de mange Institutioner til aandelige Formaalets Fremme, vi ellers har at ofre Statsmidler paa.

Tilbage staar da Ændringsforslag Nr. 2, som jeg mener at kunne tiltræde. For at forklare det maa jeg maaske vende tilbage til min Casino-Plan. Jeg mener, at dette Forslag Nr. 2 er det, der i sin Tankegang staar Casino-Planen nærmest. Da jeg fremsatte Planen om Casino, stod jeg paa det Standpunkt, at man skulde have de to Kunstarter adskilt. Jeg mente, at man maatte give Operaen en Lejlighed til at forsøge, hvordan den kunde spille, naar den fra den tidligere, hvad skal jeg sige, lette Maade at arbejde paa, med kun to Spilleaftener om Ugen, kom til at spille hele Ugen igennem. Ved at indrette Casino til Operahus opnaaedes den store Fordel, at man ikke til Delingens Genneførelse krævede noget nyt Teaterpublikum her i København. Hele Forslaget krævede ikke noget andet Teaterpublikum udover det nuværende end de 500, der

behøvedes til den lille intime Scene, og denne lille intime Scene var jo ikke nogen integrerende Del af Forslaget; det havde været den letteste Sag for Rigsdagen, hvis ikke andet var i Vejen, at tage den ud. Medens der til den Plan, som det ærede 23de Medlem for Hovedstaden stiller Forslag om, kræves et helt nyt Publikum, behøvede Casino-Planen ikke noget andet Publikum end det samme, som Operaen nu har. Operaen vilde efter den Plan kunne spille med et nogenlunde passende Statstilskud — saa vidt jeg husker, har man beregnet, at et Underskud paa 173 000 Kr. var et nogenlunde passende Statstilskud; naar Operaen saa havde spillet paa den Scene i en halv Snes Aar, vilde Byen være vokset saaledes, at den kunde bære en ny Opera; saa kunde man overlade den mindre Scene til et Operettehus, eller hvad man vil, og saa kunde Operaen faa en ny, stor Bygning. Dette Forslag, som jeg mente var et ypperligt Forslag, blev, som De alle ved, modtaget af Kunstnerne og Pressen paa en meget forvirret Maade. Jeg regner ikke, at Kunstnerne modtog det paa en saadan Maade, Kunstnerne er nu, naar det drejer sig om saadanne praktiske økonomiske Omraader, tidt som Børn og tager Tingene paa en barnlig Maade, og de gik hver til sin Side. Men jeg havde dog haabet paa, at man her indenfor Rigsdagsbygningen vilde finde Folk, som ikke vilde lytte for meget til, hvad Kunstnerne sagde, og til, hvad der kom frem i Aviserne om denne Sag, men at de med kolde Hjerner vilde tage ganske roligt paa alt dette og se paa, hvad der var praktisk og rigtigt. Imidlertid mødte der mig i Udvalget Udtalelser om, at nu havde den Kunstner sagt det og den Kunstner det og den Avis skrevet det og den Avis det, og man mødte akkurat det samme her. Det var egentlig det, der blev Grunden til, at min Casino-Plan maatte strandes.

Nu kommer her et Forslag, som siger: Alt det Arbejde, som vi har gjort for at faa ordnet den københavnske Teatersag, har været inde i visse Baner, men disse Baner vil vi helt bort fra. Alt det Arbejde, der er gjort ad disse Baner, er efterhaanden kommet paa Vildspor. Hele Forhandlingen fører til syvende og sidst ind i de samme Tankegange, der har været fremme, hver Gang vi har forhandlet Teatersagen, hele Sagen synes at raadne op i de samme Gentagelser. Lad os nu føre Sagen ind paa en helt ny Bane, saaledes at det er Kommunerne og private og